

Arrest

nr. 129 056 van 10 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 10 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANDINGENEN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Libanese nationaliteit te bezitten, een sjiïet van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Beirut. Op 25 november 2013 kwam u in België aan en op 26 november diende u een eerste asielaanvraag in. U verklaarde Libanon te zijn ontvlucht omwille van problemen met Hezbollah. U zou namelijk geweigerd hebben op de eis van de lokale leider van Hezbollah, Abu Turab, nl. om in Syrië te gaan strijden, in te gaan. Op 13 december 2013 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en

weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 14 januari 2014 gevolgd (zie Arrest 116.881).

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en vroeg opnieuw asiel aan op 18 april 2014. U verklaart dat de asielmotieven uit uw eerste asielaanvraag nog steeds geldig zijn. Na uw vertrek uit Libanon zou Hezbollah verschillende keren bij uw thuis zijn langsgeweest. U legde geen nieuwe documenten neer.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asiolverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd.

Het CGVS weigerde uw asielaanvraag omdat (i) u niet kon verduidelijken waarom uitgerekend u, wiens profiel hiervoor niet meteen in aanmerking lijkt te komen, werd benaderd om mee te gaan strijden met de Hezbollah in Syrië, (ii) u er niet in slaagt de namen te geven van de personen die bij u thuis langskwamen om u te rekruteren en enkel de bijnaam van hun leider kan geven en u evenmin een concreet voorbeeld kan geven van anderen uit uw buurt bij wie Hezbollah langskwam om hen te rekruteren, (iii) het hoogst onwaarschijnlijk is dat u, nadat ze dreigden u te zullen vermoorden als u niet op hun eis zou ingaan, hen zou zeggen "ik wil niet meevechten, gaat u maar weg" en dat ze u dan vijf dagen de tijd zouden geven om u klaar te maken aangezien ze het u zo wel heel gemakkelijk maakten om op de vlucht te slaan, (iv) u niet weet of Hezbollah momenteel nog steeds mensen rekruteert om met hen in Syrië te gaan strijden en de mannen van Hezbollah na drie bezoeken reeds in april 2013 stopten met langskomen hoewel uw echtgenote en kinderen momenteel nog steeds op hetzelfde adres verblijven, vaststellingen welke allerminst getuigen dat u actueel wordt gevisieerd zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie omdat u in april heeft geweigerd mee te werken, (v) het zeer bevreemdend is dat u, terwijl u ervan op de hoogte was dat Hezbollah de controle heeft over de luchthaven en grensposten, ervoor koos om legaal met uw eigen paspoort via de luchthaven te vertrekken, (vi) u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van de door u ingeroepen vervolging, (vii) ofschoon de situatie in Libanon gespannen is, er niet kan besloten worden dat de actuele situatie in Libanon er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel van de vreemdelingenwet én tenslotte (viii) de door u voorgelegde stukken bovenstaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen daar deze documenten enkel iets zeggen over uw identiteit en herkomst, welke niet ter discussie staan.

Deze beslissing en beoordeling werden inhoudelijk door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhevig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Immers, uw huidige verklaringen hebben betrekking op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. U stelt momenteel dat Hezbollah na uw vertrek uit Libanon verschillende keren bij uw thuis is geweest (zie DVZ, verklaring

meervoudige aanvraag, dd. 24/04/2014, vraag 15). Er moet nogmaals worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid met betrekking tot de door u beweerde vervolging door Hezbollah op te heffen.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie - dd. 30 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid van in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebelligroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, zoals vastgelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.2. Beoordeling

De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het eerste en tweede middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag (CG nr. 1317406Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. In 's Raads arrest nr. 116 881 van 14 januari 2014 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

“2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij niet kan verduidelijken waarom uitgerekend hij, wiens profiel hier niet meteen in aanmerking lijkt te komen, werd benaderd om mee te gaan strijden met de Hezbollah in Syrië, (ii) hij er niet in slaagt de namen te geven van de personen die bij hem thuis langskwamen om hem te rekruteren en enkel de bijnaam van hun leider kan geven en hij evenmin een concreet voorbeeld kan geven van anderen uit zijn buurt bij wie Hezbollah langskwam om hen te rekruteren, (iii) het hoogst onwaarschijnlijk is dat hij, nadat ze dreigden hem te zullen vermoorden als hij niet op hun eis zou ingaan, hen zou zeggen “ik wil niet meevechten, gaat u maar weg” en dat ze hem dan vijf dagen de tijd zouden geven om zich klaar te maken aangezien ze het hem zo wel heel gemakkelijk maakten om op de vlucht te slaan, (iv) hij niet weet of Hezbollah momenteel nog steeds mensen rekruteert om met hen in Syrië te gaan strijden en de mannen van Hezbollah na drie bezoeken reeds in april 2013 stopten met langskomen om hem te proberen rekruteren hoewel zijn echtgenote en kinderen momenteel nog steeds op hetzelfde adres verblijven, vaststellingen welke allerminst getuigen dat hij actueel wordt geviseerd zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie omdat hij in april heeft geweigerd mee te werken, (v) het zeer bevreemdend is dat hij, terwijl hij ervan op de hoogte was dat Hezbollah de controle hebben over de luchthaven en grensposten, ervoor koos om legaal met zijn eigen paspoort via de luchthaven te vertrekken, (vi) hij geen enkel begin van bewijs kan

voorleggen van de door hem ingeroepen vervolging, (vii) ofschoon de situatie in Libanon gespannen is, er niet kan besloten worden dat de actuele situatie in Libanon er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel van de vreemdelingenwet en (viii) de door hem voorgelegde stukken bovenstaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen daar deze documenten enkel iets zeggen over zijn identiteit en herkomst, welke niet ter discussie staan.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 13 december 2013 (CG nr. 1301345), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over

bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet kan verduidelijken waarom uitgerekend hij werd benaderd om mee te gaan strijden met de Hezbollah in Syrië en hij tevens uitermate vage verklaringen aflegt wat betreft verschillende aspecten in verband met de poging van Hezbollah om hem te dwingen met hen in Syrië te gaan strijden – hij slaagt er niet in de namen te geven van de personen die bij hem thuis langskwamen om hem te rekruteren en kan enkel de bijnaam van hun leider geven en hij kan evenmin een concreet voorbeeld geven van anderen uit zijn buurt bij wie Hezbollah langskwam om hen te rekruteren – brengt verzoeker niet het minste concreet begin van bewijs bij van zijn bewering dat Hezbollah aan gedwongen rekrutering zou doen. Hij komt in dit verband niet verder dan de blote beweringen in het verzoekschrift dat het algemeen bekend is dat Hezbollah in Libanon rekruteert / onder druk zet om voor haar belangen te strijden en dit des te meer sinds de oorlog in Syrië aan intensiteit heeft toegenomen. Deze beweringen worden evenmin gestaafd door de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus. Libanon. De actuele veiligheidssituatie in Libanon dd.14 oktober 2013), waar de Raad wat betreft Hezbollah leest als volgt: “Hezbollah is naast belangrijke sjiitische politieke partij een sterk gewapende militia. Volgens de Amerikaanse think tank American Enterprise Institute is Hezbollah's militaire capaciteit (conventioneel en onconventioneel) groter dan deze van het reguliere Libanese leger. (...) nu Hezbollah strijdende partij is in Syrië en omwille hiervan in eigen land onder toenemende druk komt te staan, wordt gevreesd dat Hezbollah zich ook in het binnenland gaat genoodzaakt voelen haar belangen gewapenderhand te verdedigen. Tot op heden vond echter geen georganiseerd geweld door Hezbollah plaats. Er is slechts sprake van lokale geïsoleerde incidenten tussen Hezbollah-leden en soennitische milities (...). In eerste instantie tracht de beweging haar legitimiteit als partij te bewaren.” (eigen onderlijning p. 9-10). Nergens wordt gewag gemaakt van gedwongen rekrutering door Hezbollah voor de strijd in Syrië. Gelet op de militaire capaciteit die Hezbollah heeft en het feit dat de organisatie haar gewapend apparaat behoudt als verdediging tegen Israël en er ook niet aan twijfelt haar belangen met de wapens te verdedigen, zoals in de COI wordt gesteld, is het ongeloofwaardig dat een organisatie als Hezbollah een voor haar totaal onbekende, zonder enige ervaring met wapens of gewapende strijd, onder druk zou zetten om mee te strijden.

Hoe dan ook, zelfs zo zou worden aangenomen dat verzoeker door Hezbollah benaderd zou zijn geweest met de vraag om met hen mee te gaan strijden in Syrië – quod non –, maakt hij niet in het minst aannemelijk dat hij omwille van zijn weigering door hen zou worden geïdenteerd. Dat verzoeker niet door Hezbollah wordt geïdenteerd blijkt vooreerst uit het gegeven dat hij met zijn eigen paspoort via de luchthaven het land heeft verlaten, terwijl blijkens zijn verklaringen de luchthaven, net zoals de grensposten, door Hezbollah wordt gecontroleerd. Er kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat Hezbollah verzoeker zou verhinderen het land te verlaten indien men hem daadwerkelijk wilde rekruteren en men hem in geval van weigering zou doden, zoals hij beweert. De argumentatie in het verzoekschrift dat het niet onmogelijk is dat hij Libanon op legale wijze is kunnen ontvluchten met zijn eigen paspoort nu niet kan worden uitgesloten dat hij met de nodige steun de officieuze doch feitelijke controle van Hezbollah heeft kunnen omzeilen, is niet ernstig en vermag niet voorgaande overwegingen te ontcrachten. Dit klemt des te meer daar verzoekers gedrag geenszins te rijmen valt met een daadwerkelijke vrees voor Hezbollah. Immers, indien hij Hezbollah werkelijk dermate vreesde dat hij geen andere keuze zag dan hals over kop zijn land van herkomst te ontvluchten en zijn gezin achter te laten, kan niet in redelijkheid worden aangenomen dat hij het risico zou nemen om met zijn eigen paspoort via de luchthaven te vertrekken daar de kans zeer reëel was dat hij daar door Hezbollah zou worden geïdenteerd en opgepakt.

Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal terecht als volgt: “(...) Bovendien weet u niet of Hezbollah momenteel nog steeds mensen rekruteert om met hen in Syrië te gaan strijden. Ook hier hebt u niet naar geïnformeerd (CGVS p.16). Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten. Daarnaast moet worden vastgesteld dat de mannen van Hezbollah reeds in april 2013 stopten met langskomen om u te proberen rekruteren. Toen u nog in Libanon verbleef kwam de Hezbollah u slechts een keer vragen mee te vechten. Na uw vertrek kwamen ze nog maar twee keer langs (CGVS p.14). Uw echtgenote en kinderen verblijven momenteel nog steeds op hetzelfde adres waar de Hezbollah langskwam om u te rekruteren (CGVS p.5). Ze hebben na die twee keer in april echter niets meer vernomen van die leden van Hezbollah (CGVS p.15). Deze vaststellingen getuigen allerminst dat u actueel wordt geïdenteerd, zoals bedoeld in de

Vluchtelingenconventie omdat u in april heeft geweigerd mee te werken.”, vaststellingen en overwegingen welke in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden betwist, laat staan ontkracht zodat deze staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.7. Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste relaas. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanvraag, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven, toont hij evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze beoordeling niet, noch brengt hij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.”

Ter ondersteuning van hun derde asielaanvraag legden verzoekers volgende documenten neer:

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielaanvraag dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielaanvraag niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire

bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

Met betrekking tot de naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de huidige verklaringen betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat verzoeker in het kader van zijn vorige aanvraag heeft uiteengezet. Verzoeker verklaarde thans dat Hezbollah na zijn vertrek uit Libanon verschillende keren bij hem thuis is geweest. Zijn vorige aanvraag werd door de commissaris-generaal afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het gegeven dat hij naar aanleiding van zijn huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid met betrekking tot de door verzoeker beweerde vervolging door Hezbollah op te heffen.

Verzoeker voert geen concreet verweer tegen deze overwegingen, die dan ook staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Hij beperkt zich in wezen tot het louter volharden in zijn relaas, wat evenwel geen dienstig verweer vormt en waarmee hij aldus niet vermag te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven. Evenmin legde verzoeker documenten neer.

Verder oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie - dd. 30 april 2014) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politieke moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebelligroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is

het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT